

STORMKRANS, m. 2. Se *Beckkrans*.
STORMLEJDARE, m. 5. (skepp.) Tågstege, som uthänges ifrån ett fartygs hackbråde, för att dymedelst i svårt väder kunna taga lots ombord, eller komma uti båtar, som ligga akterut.
STORMLÖPANDE, a. 1. Som löper storm.
STORMNING, f. 2. Anfall af krigsfolk emot en befäst plats, för att intaga den.
STORMODIG, stór-módig, a. 2. Se *Högmodig*. — *Stormodighet*, f. 3. — *Stormodigt*, adv.
STORMOVETTIG, stårrm óvettig, a. 2. (fam.) I högsta måtto ovettig.
STORMPÅLE, m. 2. pl. — *pålar*. (befästn. k.) Lutande palissad med spetsen uppåt.
STORMREGN, n. 5. 1) Regn, som faller under storm. — 2) Se *Hällregn*.
STORMREGNA, v. impers. 1. Se *Hällregna*.
STORMSEGEL, n. 5. Fyrkantigt segel, som vissa slags fartyg föra i stormigt väder.
STORMSKRATT, **STORMSKRATTA**, **STORMSKRIKA**, se *Storskratt*, *Storskratta*, *Storskrika*.
STORMSTEG, n. 5. Marsch, då 120 steg tagas i minuten.
STORMSTEGE, m. 2. pl. — *stegar*. Stege, som brukas vid stormning.
STORMSVÅLA, f. 1. Simfågel, 5½ tum lång, ofvan gråsvart, inunder brunsvart; sätter sig ofta på skeppen, när storm instundar. Thalassidroma pelagica.
STORMTAK, n. 5. (gam. krigsk.) Ett genom sammanhållning af sköldar bildadt tak, som brukades vid stormningar och var så fast, att flere krigsmän kunde stiga upp derpå och bilda ett nytt dylikt. Äfv. Sköldtak.
STORMTOK, m. 2. (fam.) Se *Erketok*.
STORMTOKIG, a. 2. (fam.) Alldeles tokig.
STORMTRÄTA, v. n. 2. (fam.) Storträta.
STORMUNT, stór-múnnt, a. 1. 1) Som har stor mun. — 2) Se *Stortalig*.
STORMVASE, m. 2. pl. — *vasar*. Fascin (se d. o.), som nyttjas vid stormningar.
STORMVIND, m. 2. Ytterst häftig vind. Jfr *Storm*.
STORMVÄDER, n. 5. Väder, då det stormar. Jfr *Storm*.
STORMVÄDERSFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Se *Stormfågel*.
STORMVÄRK, m. sing. (fam.) Ursinnig värk.
STORMVÄRKA, v. n. 2. (fam.) Värka ursinnigt.
STORMÄKTIG, stór-mä'cktig, a. 2. Ganska mäktig, hög och mäktig. Brukas i superl. såsom titel för kejsare och konungar. *S-ste, allernädigste konung!*
STORMÄRS, stór-mä'rrs, m. 2. (skepp.) Märsen på stormasten.
STORMÄSTARE, m. 5. Benämning på högsta styresmannen i åtskilliga ordnar.
STORMÄSTARDÖME, n. 4. eller
STORMÄSTERSKAP, n. 5. En stormästares embete, värdighet.
STORNÄSA, f. 1. (fam.) Person med stor näsa.
STORORDIG, a. 2. Se *Stortalig*. — *Storordighet*, f. 3.
STORPRATARE, m. 5. (fam.) En, som pratar mycket; skräfla.
STORRUMMET, n. sing. def. (skepp.) Rummet i midten af ett skepp.
STORRÅ, f. 5. (skepp.) Rån på stormasten.
STORSEGEL, n. 5. (skepp.) Nedersta seglet på stormasten.

STORSIK, m. 2. Se *Sik*.
STORSINT, a. 1. Se *Högsint*; äfv. *Stoll*. — *Storsintheit*, f. 3.
STORSKARF, m. 2. pl. — *skarftar*. En fågel af Skarfslägdet.
STORSKIFTA, v. a. 1. Till åker, äng och skog afmäta en socken, der hemmansklyfningen blifvit för vida utsträckt, och på nytt reglera jorden i ordentliga hemman och besutenheter.
STORSKIFTE, n. 4. Landtmåtarförrättning, då en jordvidd storskiftas.
STORSKIFTESVERKET, n. sing. def. Den särskilda del af landtmåterstatens verksamhet, som sysselsätter sig med storskiftena.
STORSKOLA, f. 1. Större, offentlig lärdomskola.
STORSKOT, n. 5. (skepp.) Skot på storseglet.
STORSKRAKE, m. 2. pl. — *skrakar*. En fågel af Skrakeslägdet.
STORSKRİKARE, m. 5. (fam.) 1) En, som storskräker. — 2) Skräfla, storskrutare.
STORSLEFVEN, f. sing. def. (fig. fam.) *Slå på med s.*, slå stort på, lefva stort; äfven visa mycken frikostighet.
STORSLUKÄRE, m. 5. (fam.) Se *Stordlare*.
STORSLÄGTAD, a. 2. Se *Storrättad*.
STORSPELARE, m. 5. En, som är högst begifven på kort- eller tärningspel.
STORSPOF, m. 2. pl. — *spofvar*. En fågel af Spofslägdet, 22 tum lång, hjässa, rygg och skuldror svartbruna, strupe, kräfva och bröst blekt rostgula. Numenius arcuatus.
STORSPRÅKARE, m. 5. (fam.) Se *Storpratare*.
STORSTAG, n. 5. (skepp.) Stag, som tillhör stormasten.
STORSTYF, a. 2. (pop.) Högst förträfflig.
STORSTÅNG, f. 3. (skepp.) Stång på stormasten.
STORSTÅTLIG, a. 2. (fam.) I högsta måtto ståtlig, högst förträfflig.
STORSTÅTLIGEN ell. **STORSTÅTLIGT**, adv. (fam.) På ett storståtligt sätt.
STORSULTAN, stórsulltán, m. 5. Turkiska kejsaren.
STORT, adv. 1) Storsinnadt. *Tänka, handla s.* — 2) Förnämt, på stor fot. *Lefva s. Slå s. på*, lefva på stor fot. *Der går allting s. till.* — 3) Skrytsamt. *Tala, prata s. Tala s. om*, skryta af. — 4) (med negation) Mycket. *Han frågar ej s. derefter. Det är ej s. bättre. Det aktar han icke s. Det bryr jag mig ej s. om.*
STORTACKLING, f. 2. (skepp.) Tacklingen på stormasten.
STORTAG, stórtág, n. 5. (fam.) Stort tag, kap.
STORTALIG, a. 2. Som talar stort, stor i orden, skrytsam. — *Stortalighet*, f. 3. — *Stortaligt*, adv.
STORTARM, m. 2. En af de tjocka tarmarna i magen.
STORTING, n. 5. Så kallas norska ständernas församling.
STORTJUF, m. 2. pl. — *tjufvar*. (fam.) En, som ofta förfövat stöld.
STORTOK, m. 2. 1) (fam.) Stor tok. — 2) Ett slags sällskapspel.
STORTOPP, m. 2. (skepp.) Toppen af stormasten.
STORTORSK, m. 2. En art af Torskslägdet, 3 till 4 fot lång, gulgrå, ofvan fläckig. Kallas, då den är insaltad, Kabiljo, torkad Stockfisk, Klippfisk, m. m.
STORTRUT, m. 2. Ett släkte af Klätterfågeln. Bucco.